

[Undervisningsministeren.]

størrelse. Her kan bemyndigelseslovens bestemmelser anvendes, og i henhold hertil mener jeg der bør fastsættes regler. Reglerne er jo angivet i lovforslagets § 1, og en af reglerne er den, at det maksimale gennemsnitstal for børn i folkeskolens 5 første klasser fastsættes uændret til 30. Der er tale om en lille nedsættelse fra begyndelsen af skoleåret 1962-63, men det er ikke noget, der spiller nogen væsentlig rolle.

Endvidere er det tanken, at klasser på 6. og 7. trin ikke bør deles, medmindre tallet er mindst 30. I øjeblikket er reglen den, at man skal dele en klasse på 6. og 7. trin, når tallet når 30. Nu siger man, at man ikke må dele, medmindre tallet 30 er nået. Det vil åbne visse muligheder.

Hvad angår 8. og 9. klasse, er det rigtigt, at dér har man ønsket at fastholde tallet 24. Det er sket under hensyn til de særlige pædagogiske problemer, der knytter sig til disse klassetrin.

Det ærede medlem fru Ellen Strange Petersen var inde på spørgsmålet om realafdelingernes klassekvotient, og jeg forstod, at det ærede medlem var betænkelig ved, at klassekvotienten blev sat i vejret. I øvrigt ytrede samtlige ærede ordførere betænkeligheder på dette punkt. Jeg er meget glad for, at man i den grad accepterer værdien af, at der arbejdes med lave klassekvotienter i skolen. Det er glædeligt, at man i folketinget accepterer den betragtning, at det har den største værdi for det pædagogiske arbejde, at der arbejdes med en lav klassekvotient; men må jeg om bestemmelsen, som den tænkes gennemført for realafdelingens vedkommende, sige, at den jo ikke vil virke særlig hårdt i forhold til de nuværende vilkår. For det første kunne jeg her nævne, at man tænker på indgangen til realafdelingen. Det er ikke tanken, at man, dersom der falder elever bort, fordi de går ud af skolen eller går over i gymnasieafdelingen efter 2. real, da vil kræve klassekvotienten bragt op på de 30. Man tager altså den nedgang, der måtte blive, uden at kræve, at klassekvotienten skal være 30. Det kan godt dreje sig om en betydelig nedgang, så når den bestemmelse fastholdes, at klassekvotienten på 30 alene har adresse til starten af realafdelingen, altså 1. real, skulle der ikke ligge nogen fare

heri. Der er — hvis jeg må sammenfatte denne paragrafs bestemmelse om klassekvotienten — herved givet ministeriet en ikke ringe mulighed for at påvirke antallet af klasser og dermed behovet for lærere. Jeg vil gerne fastholde dette synspunkt.

Det har naturligvis stor betydning for lærernes antal, hvorledes klassekvotienten er, hvorledes man administrerer på dette område; men det er helt rigtigt, at den paragraf, der mest indgribende griber om problemet, er § 3, hvad også det ærede medlem hr. O. Mathiasen var inde på. Må jeg om § 2 og § 3 sige, at de i virkeligheden i nogen grad dækker det samme problem. Det er jo uden videre klart, at når man benytter § 2s bestemmelser til at nedsætte antallet af ugentlige undervisningstimer, medfører det et mindsket behov med hensyn til antallet af normerede embeder.

Helt identiske er de to paragraffer dog ikke. § 3 giver ministeriet mulighed for kategorisk at lægge loft over antallet af normerede embeder. Det ærede medlem hr. O. Mathiasen spurgte, hvad der lå heri. Dertil skal jeg svare, at det er tanken, om lovforslaget nu vedtages, at udsende i cirkulæreform et skema til vejledning for kommunerne med hensyn til det antal embeder, der må være normeret ved de enkelte skolevæsenere. Under de foreløbige overvejelser, der har fundet sted, er man nået frem til, at for de første 7 klassers vedkommende — og her naturligvis kun for en enkelt række inden for de første 7 klasser — skulle man tillade kommunerne at normere 6 lærerembeder. Man kan sammenholde det med det, der stilles op i bemærkningerne til lovforslaget, og man vil se, at dette forslag giver en meget betydelig stramning. For 8. og 9. klassernes vedkommende må der normeres 3 embeder, og for de 3 realklasser må der normeres 4. Grunden til, at der er en så betydelig forskel i antallet af lærere inden for de forskellige sektioner, må søges i de forskellige timetal og de uensartede reduktionsbestemmelser.

Så vil jeg gerne føje til, at hvis man siger til kommunerne: her er et skema, der må lægges til grund for antallet af normerede embeder, betyder det naturligvis ikke, at kommunerne i givet fald må nedlægge embeder, hvor embederne allerede er besat. Bestemmelsen tager sigte på at undgå op-